

Fredrik Sundqvist Kramfors Konsthall, till 7 feb.

Det vore kanske att göra lätt för sig att se Fredrik Sundqvists målningar som drömbilder. Visserligen har de ofta drömmarnas karaktär av oväntade möten, svävande kroppar och miljöer som slår knut på sig själv. Men på samma sätt som hos exempelvis Hans Vigert har målningarna alltför mycket av nerv och konkretion, säg gärna autenticitet, för att ens komma i närheten av drömmens distans och flyktighet. Alltså tror jag utställningen handlar om poetiska infall och hågkomster hämtade direkt ur vardagens verklighet, här närmast i möten mellan människa, hem och natur. Det kan ju vara på det viset att soffgruppen plötsligt råkar flytta ut i landskapet på samma sätt som träden och fåglarna flyttar in i vardagsrummet. Våra erfarenheter och upplevelser flyter ständigt omkring i sinnevärlden oberoende av den specifika plats vi befinner oss på för tillfället. Längtan, reflektioner, förhoppningar och minnen är faktiska och påtagliga bitar av vår upplevelse av verkligheten, och vi naglar gärna fast eller hänger upp dem i konkreta bilder av tingen, som en fågel, ett träd, en fåtölj, en skogsbacke o.s.v.

Det som gör bilderna mer realistiska än drömska är ändå Sundqvists sätt att arbeta. Det finns en direkthet i penselföring och uttryck som ger intryck av reportage, snabbskisser. Bilderna hoppar bekymmerslöst mellan humor, eftertanke och melankoli. De saknar ofta centrum och flyter helt öppna i den meningen att allt är lika viktigt. Det blir ett slags färska påståenden men utan bäst-före-datum, lite nonchalant, lite röd om kinden. Han placerar därmed in sig i en etablerad naivistisk-expressionistisk tradition som man nog kan säga har fått ett uppsving i samtidskonsten, detta att lite barnsligt och med en glimt i ögonen förhålla sig till måleriet. Det blir kvistigt, svårsmält, underligt, avigt, men gjort med medveten intelligent oskuldsfullhet. Det är svårt att sätta fingret på vad det är som lyfter utställningen, men det är kanske just därför. Fingret slinter hela tiden som vore allting på riktigt.

Text och foto: Jan K Persson